

KINH CHÁNH PHÁP NIỆM XỨ

QUYỂN 51

Phẩm 6: QUÁN THIÊN (Phần 30)

DẠ-MA THIÊN (Phần 16)

Lại nữa, Tỳ-kheo ấy biết quả báo của nghiệp, quán khu vực thứ bảy của trời Dạ-ma tên là Quảng bác hành. Chúng sinh do nghiệp gì sinh ở nơi này? Do thấy, nghe, biết hoặc bằng Thiên nhãn, nếu người nào từng biết giữ giới, tâm hiền lành không giết, không trộm như đã nói ở trước, lại xả bỏ tham dục, đó là có người vào trong rừng, gần con chim có tiếng hót dịu dàng. Để làm phát sinh tâm dâm dục của nhau, con chim có tiếng hót dịu dàng ấy phát ra âm thanh dâm dục, chúng đi theo nhau, chim trống phía trước, chim mái phía sau. Lông cánh của chim ấy có đủ loại màu sắc. Khi thấy chim này mọi người đều hoan hỷ, phát sinh dục tình, nhưng riêng vị ấy không sinh dục niệm, không suy nghĩ đến, hướng chỉ là hành dục.

Người ấy được như vậy là do giữ giới trong sạch, xả bỏ tham dục, tà vạy. Nhờ giữ giới trong sạch, khi chết vị ấy được sinh vào cõi trời ở Quảng bác hành. Sinh nơi ấy rồi, do tất cả các công đức nơi dục tập hợp, họ thọ hưởng các dục lạc, có vườn thù thắng, có cây bằng bạc, Tỳ-lưu-ly và châu báu màu xanh, cây bằng châu báu rất xanh, cây bằng đủ loại châu báu, hoặc châu báu màu hoa sen trang sức trong vườn, đủ loại ao báu nước chảy tràn đầy. Nếu người nào vốn tạo nghiệp lành, đến khu rừng này thọ hưởng đủ loại thú vui. Đó là khu rừng có tên “Rừng màu đỏ”, ở trong rừng này có các Thiên chúng và các Thiên nữ. Nếu vào trong đó, ánh sáng nơi cây ấy trở nên rực rỡ hơn, đủ loại châu báu vi diệu trang sức đẹp đẽ, đủ loại y phục. Nếu Thiên chúng vào trong vườn ấy, ánh sáng cây đó đều có màu đỏ, nhưng rừng cây này đều có màu như hoa sen báu đỏ, hoặc là châu báu màu ca-kê-đàn-na, màu cây ấy êm dịu, có lưới bằng ngọc quý, có gắn linh trùm khắp bên trên, theo ý nghĩ sinh trái cây và rượu, ý nghĩ muốn đến nơi nào thì thân liền đến đó, tùy theo ý niệm của vị trời muốn thọ lạc nơi nào, cành lá cây ấy liền phát ra đủ loại âm nhạc kỳ diệu. Họ đi về như vậy, có nhiều Thiên nữ và Thiên chúng đều cùng với cây ấy bay trong hư không qua lại tùy ý giống như loài chim. Cây ấy bay trong hư không có màu đỏ như mặt trời mọc, làm tất cả hư không đều tươi đẹp.

Lại nữa, cây màu đỏ ấy phun nước như mưa, ở trong hư không rất đáng ưa. Tiếng chim ấy, tiếng linh ấy, tiếng thiên nhạc... đủ loại âm thanh thù thắng như vậy đầy khắp hư không. Bấy giờ, Thiên chúng thấy cây bay ở trước mặt, các Thiên nữ vây quanh, họ đều vui vẻ. Có vô lượng trăm ngàn Thiên nữ cùng nhau cất tiếng ca hát, bay trên hư không. Cây ở phía trước như là dẫn đường, Thiên chúng theo sau. Khi Thiên chúng này có ý nghĩ: “Bây giờ ta lên cây ấy” thì cây ấy liền ở dưới, còn chư Thiên vui chơi trên cành cây. Thiên chúng ấy vui chơi khắp nơi trên cây. Theo tâm niệm của chư Thiên ở trên cành cây, cành cây ấy liền sinh ao sen, chư Thiên và Thiên nữ ở trong ao sen, vui chơi thọ hưởng dục lạc. Chư Thiên sống trên cây như vậy cùng với các Thiên nữ ở trong rừng đỏ, vui chơi thọ hưởng dục lạc. Họ đều thọ hưởng thú vui theo ý niệm

như vậy.

Lại có chư Thiên khác ở trong lá cây. Nếu họ mong muốn, trong lá cây liền sinh ra cung điện đẹp đẽ. Cung điện xuất hiện theo ý niệm của họ, được trang hoàng bằng đủ loại châu báu kỳ diệu xen lẫn nhau, có lưới gấm linh che khắp cung điện ấy, có ao sen trang điểm cho nó, cửa sổ và cửa chính đều có rèm bằng ngọc quý. Chư Thiên ở trong ấy ca múa vui chơi với Thiên nữ. Họ giúp đỡ nhau, không gây khó khăn cho nhau, yêu thương lẫn nhau. Do nghiệp lành, chư Thiên này kết thân với nhau không có thù oán. Sự thân thiết ấy là kết quả của nghiệp lành. Kết quả của nghiệp lành lớn là có nhiều bạn thân. Khi đó, chư Thiên ấy đồng lòng với nhau vui chơi đủ cách ở trong rừng cây đỏ. Chư Thiên ấy đầy đủ tất cả thú vui nơi cõi dục ở trong rừng ấy. Do nghiệp thù thắng, họ đi trong hư không thọ hưởng vô lượng thú vui tùy theo ý niệm.

Lại nữa, chư Thiên ấy không bay trên hư không mà trở lại chỗ cũ, nơi có đủ loại nước chảy tràn đầy ao sen, ở nơi như vậy Thiên nữ vây quanh, vui chơi thọ hưởng dục lạc.

Kế đó, lại đến rừng tên là Trù thọ. Rừng Trù thọ ấy rất là đáng ưa, trong rừng có sông, trong sông có sữa chảy, sông sữa này làm rừng ấy xinh đẹp. Năng lực của sữa ấy là: Nếu vị trời nào uống thì nhớ lại đời trước sinh ở chỗ nào, khi bỏ thân mạng thì đến đây. Và khi ở nơi này thoát đạo thì sinh về đâu. Nếu sống buông lung sẽ chịu đủ loại khổ. Nhớ lại vô lượng loại khổ rồi, tâm sinh buồn rầu, khổ não. Nhờ buồn khổ, họ liền lìa bỏ sự buông lung. Lìa bỏ sự buông lung rồi họ sống thuận theo pháp. Sự lợi ích lớn này là nhờ nếm mùi vị sữa đó mà được.

Đã được uống sữa có năng lực như vậy, họ lại vào trong rừng Trù thọ, rừng có đủ loại sông, suối, ao tô điểm, có đủ loại chim ở trong ao ấy, chim có rất nhiều, hoa trên cành cây cũng rất nhiều. Do hoa nặng nên đều rơi xuống để trang điểm cho khu rừng, có ong bằng bảy báu, màu sắc hài hòa hút mật hoa ấy.

Để tự vui chơi, họ đi từ ao sen đến ao sen, từ một gốc cây đến một gốc cây, tất cả cây ấy đều bằng Tỳ-lưu-ly. Lá báu của hoa sen có quả bằng sắc vàng, quả này hơn cả vị cam lồ thơm ngon của cõi trời. Quả này là quả có mùi vị thay đổi theo ý nghĩ. Nếu lúc nào cần mùi vị liền có quả có mùi thơm ngon sinh ra. Ăn quả ấy xong, lại ca múa, đi đến nơi khác, tâm sinh vui sướng.

Kế đó, họ lại đi đến rừng “Thức uống”. Cây của rừng này phun ra rượu trời, hương sắc thơm ngon, rất ưa thích, không thể nói hết. Rượu này không gây ra lỗi say sưa. Rượu thù thắng này từ cây phun ra như mây rơi xuống thành mưa. Chư Thiên ấy uống rồi liền sinh tâm hoan hỷ. Sinh tâm hoan hỷ rồi, chư Thiên ấy nghe đủ loại âm thanh, uống rượu ngon cõi trời, thọ hưởng đủ loại thú vui. Lại có vô lượng ánh sáng trang sức thân mình, Thiên nữ đi theo vui chơi, ca múa vui cười với nhau.

Tiếp đó, lại đến rừng “Rồng và hoa sen”, rừng này rộng đến năm trăm do-tuần, bên trong tô điểm bằng hoa sen báu cõi trời rất thơm. Vườn “Rồng và hoa sen” này không có vật gì khác ngoài hoa sen và các con rồng. Ở trong hoa sen ấy, các con rồng này làm phát khởi tâm dục với nhau. Chúng ăn hoa sen và đồng lòng làm bạn lẫn nhau. Có các con rồng cái vây quanh, chúng ở nơi nước trong sạch có bảy công đức, không làm ướt áo, không có bùn nhơ, không có sâu cặn. Khi tiếp xúc với nước ấy thì mặc sức thọ hưởng thú vui. Rồng tự ý nghĩ tưởng, nước tùy ý sinh ra. Lúc các con rồng cùng các con rồng cái vui đùa trong ấy cũng giống như chư Thiên và các Thiên nữ thọ hưởng thú vui.

Bấy giờ, Thiên chúng thấy các con rồng vui đùa trong rừng “Rồng và hoa sen” ấy, liền từ không trung hạ xuống, hướng đến tiếng ca ngâm ở rừng hoa sen hòa cùng âm thanh dịu dàng của các Thiên nữ. Rồng ở trong ao phát ra âm thanh như sấm, vang khắp cõi trời ấy. Tiếng ca ở cõi trời ấy như vậy khiến các núi hang đều có tiếng vang. Tất cả chư Thiên ở nơi khác nghe tiếng ấy đều hướng đến khu rừng rồng hoa sen. Họ có đủ loại ánh sáng trang điểm trên thân. Rất nhiều Thiên nữ cùng họ hướng đến rừng hoa sen.

Khi ấy, chư Thiên đã đến rừng rồng hoa sen từ trước vui chơi đủ cách. Lại có các vị trời khác từ núi, khe và các nơi khác đến. Tất cả chư Thiên ấy thấy nhau rồi liền tăng thêm vui vẻ. Chư Thiên ấy cùng với Thiên nữ, các con rồng và rồng cái cùng nhau vui chơi, thọ hưởng dục lạc ở trong nước. Chư Thiên, Thiên nữ, rồng và rồng cái ấy thọ hưởng dục lạc như vậy trong thời gian rất lâu. Họ nô đùa, ca múa, vui cười. Các vị trời ấy sống buông lung như vậy, nghiệp lành sắp hết, mạng sống sắp diệt. Lúc phước đức, nghiệp lành của chư Thiên và Thiên nữ ấy sắp dứt, nếu họ lên hoa sen, hoa sen không đón nhận. Hoa sen ấy chìm xuống nước, liền bị hư hoại. Phải nên biết tướng hết phước đức của chư Thiên và Thiên nữ là như vậy.

Lại nữa, tướng biểu hiện sự hết phước đức của chư Thiên và Thiên nữ ấy là khi chư Thiên và Thiên nữ ấy nô đùa trèo lên lưng rồng thì rồng không chịu nổi và làm họ rớt xuống. Đó là tướng hết phước đức của chư Thiên và Thiên nữ.

Chư Thiên sống buông lung, bị sự buông lung hủy hoại làm tướng như vậy xuất hiện. Bấy giờ, chư Thiên ấy có vị xưa nay không sống buông lung lắm, đã biết trước tướng ấy. Do biết tướng đó, họ mới nói kệ:

*Sống lâu rồi cũng qua
Lúc tuổi thọ sắp dứt
Giờ chết đã sắp đến
Vì si, trời không biết.
Nên tâm không biết đủ
Tham đắm cảnh giới vui
Do căn không biết đủ
Thêm ham muốn cảnh giới.
Năm căn ưa cảnh giới
Tham dục phá hoại tâm
Nghiệp phước thiện sắp hết
Trời si, không hay biết.
Bánh xe thời gian này
Thường cắt mạng chúng sinh
Thay đổi rất mau chóng
Trời si, không hay biết.
Lửa chết này rất ác
Bị gió nghiệp thổi phồng
Giờ thoát đọa sắp đến
Trời si, không hay biết.
Trong hữu vi sinh tử
Không kể đến thân sơ
Lưới chết rất đáng sợ
Không ai có thể thoát.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Các hữu tình chưa chết
Chúng sinh mạng chưa dứt
Đều nên bỏ phóng dật
Để tự làm lợi ích.
Không bao lâu gây chết
Sẽ đoạt mạng chúng sinh
Khi sức đoạt mạng đến
Sẽ khiến mạng thoái thất.
Mù vì mê cảnh giới
Xa lìa ngọn đèn pháp
Do đó không hay biết
Lưới chết rất đáng sợ.
Người ngu không biết gì
Lo sợ khi sắp chết
Do tâm tham cảnh giới
Nên bị ái lừa dối.
Thoái đọa rồi sinh lại
Xoay vần trong sáu nẻo
Chúng sinh bị si hoại
Nên chịu quả của nghiệp.
Rất ác và rất mau
Hủy hoại các thế gian
Làm sao vào lúc chết
Mà không sinh lo sợ.
Phải chẵng do vô tâm
Nên chúng sinh không sợ
Ngu không biết như vậy
Vào giờ chết, lo sợ.
Tướng thoái đọa rõ ràng
Như thấy ở trước mắt
Nên biết không bao lâu
Thoái đọa khỏi cõi trời.*

Thấy tướng thoái đọa rồi, vị Thiên ấy biết rõ tướng thoái đọa nên tâm ý buồn rầu, nhưng không đến nói việc đó với các vị Thiên chưa thoái đọa và các vị Thiên sắp thoái đọa. Vì người chưa thoái đọa, thọ hưởng các dục lạc ở trong năm cảnh giới nên sợ họ không tin là về sau sẽ thoái đọa. Vì sao? Ở trong cảnh giới do ngu si, phóng dật, hoặc do ý mê muội, Thiên chúng nào thân mạng sắp dứt mà buông lung thì không nên nói, cũng không nên chỉ cho họ việc đó. Lúc ấy, vị trời này biết như vậy rồi im lặng không nói, rồi ao sen đi về nơi khác.

Về sau, vị trời ấy lại ưa thích cảnh giới, thọ hưởng các thú vui nơi cảnh giới. Lúc vị ấy sắp thoái đọa, tướng rất xấu hổ xuất hiện, tướng rất lo sợ xuất hiện. Do ngu si không biết nên họ không lo sợ, vui đùa trên lưng rồng và cùng các Thiên nữ ở trong hoa sen. Thọ hưởng dục lạc ở nơi đó trong thời gian rất lâu rồi họ lại cùng với vô lượng trăm ngàn Thiên chúng đến một ngọn núi. Núi ấy có tên là Thường lạc man, đến rồi, họ muốn lên núi. Trên ấy có kim ngân cõi trời, Tỳ-lưu-ly cõi trời, hoa sen báu cõi trời, có

trăm ngàn cung điện bằng châu báu cõi trời, có cánh cửa kỳ diệu tô điểm cho núi ấy. Lại có trăm ngàn hoa sen rất kỳ diệu cùng trang điểm cho cảnh. Trong núi này đầy đủ tất cả các thú vui thù thắng nhất, trăm ngàn âm nhạc rót vào lỗ tai. Họ mặc đủ loại thiên y không phải bằng chỉ sợi, ánh sáng của thân mình có thể làm họ thấy mặt lẫn nhau, có sắc, thanh, hương, vị, xúc như sở thích của họ nên họ thọ hưởng dục lạc theo ý nghĩ. Tất cả những thú vui không thể nói đều thành tựu. Sông suối, vườn tược trang hoàng núi ấy khiến ta thấy liên sinh vui.

Theo thứ lớp, chư Thiên ấy lại lên núi Thường lạc man. Đã lên núi rồi, có người ngồi trên giường ở trong tòa nhà, có người cỡi ngỗng, có người ngồi kiết già trên đài sen. Chư Thiên và Thiên nữ đứng trên lá cây Cửu-bà-la vui chơi đủ kiểu, hoặc ca múa phát ra năm loại âm nhạc, hoặc ngồi thọ hưởng hoan lạc. Tâm họ muốn đi trong hư không cùng với các Thiên nữ xem xét khắp mọi nơi.

Ở cõi trời ấy, theo tâm ưa thích, họ tùy ý đến những nơi đáng ưa. Có chỗ như ngọn lửa phát ra ánh sáng vàng bạc của hoa sen báu vi diệu sáng rỡ, có chỗ có nhiều lá Cửu-bà-la màu xanh bóng láng, có chỗ là báu Tỳ-lưu-ly xanh sáng rỡ của cõi trời. Có chỗ là bạc, pha lê, châu báu sáng rực đáng ưa.

Kế đó, lại có con sông cát bằng ngọc quý, bên cạnh mọc lên ngọn núi báu có dòng nước trong mát gồm bảy công đức. Dòng sông của núi ấy có nước chảy xoay tròn giống như là châu báu anh lạc.

Quan sát nơi ấy rồi, họ bay lên hư không, lại thấy nơi khác có hoa sen bảy báu trang điểm ao nước, có rất nhiều ong trang điểm hoa sen. Thấy rồi, họ lại đi xem nơi khác có vườn, ao rất đẹp, có chim thú. Thú có nhiều màu. Có con màu bạc, có con màu vàng, sừng bằng châu báu rất đẹp, mắt bằng hoa sen báu, lưng có màu vàng ròng, hai bên hông có vẩy màu bạc trắng và màu pha lê, lưng và hông cân đối. Lại có các con thú khác theo nhau thành bầy, có màu bảy báu. Chúng không sợ sệt gì, quây quần vui chơi, thọ hưởng hoan lạc. Hình dáng chúng rất kỳ diệu, do nghiệp tạo ra và cũng do nghiệp chúng đều thọ hưởng thức ăn cõi trời.

Lại nữa, ở nơi khác trong vườn có chim khổng tước, mạng mạng, vô lũ, hý luận, mắt lớn, vỗ cánh, đi chơi thành bầy trên ngọn núi, ra vào trong vườn, rừng đều thấy chúng. Đã đến núi Thường lạc man, khi sắp trèo lên thấy chim như vậy. Phần thứ nhất của núi ấy là châu báu xanh, phần thứ hai là hoa sen báu, phần thứ ba là châu báu vàng. Phần thứ tư là châu báu bạc.

Nơi bằng châu báu xanh có cung điện tên là Tạt ảnh bằng châu báu vi diệu, trong cung điện có cây Tỳ-lưu-ly, hoa rơi xuống giống như cái dù lớn tô điểm cho sông, suối, ao. Trong rừng hoa sen có trăm ngàn loại chim nhiều màu trang điểm, có nhiều Thiên nữ rất xinh đẹp ở trong cung điện ấy.

Phần thứ hai của núi ấy tên là rừng cười, rừng này có cây bằng bạc, lá bằng vàng, bầy ong đỏ, đàn chim hót véo von, sông suối chảy, nước có mùi thơm, gió thổi nhẹ nhẹ. Tất cả những thứ ấy tô điểm cho khu rừng cười.

Phần thứ ba, nơi châu báu vàng có rừng châu báu vi diệu tên là rừng Lạc bảo. Rừng này được trang điểm bằng cây pha lê, cành bằng vàng che khắp, có chim hót líu lo và sông suối tô điểm. Nơi ấy có nhiều Thiên chúng tươi vui và Thiên nữ vui vẻ ca múa. Họ được trang điểm bằng tất cả thú vui vi diệu đầy đủ công đức.

Phần thứ tư, nơi châu báu bạc, có hoa sen báu, cành bằng châu báu màu xanh trang điểm cho cây, có đủ loại chim tiếng hót rất hay, có nhiều đến vô lượng chư

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Thiên và Thiên nữ, có vô lượng trăm ngàn hoa sen tô điểm, chúng có nhiều loại khác nhau, có vô lượng loại khác nhau tùy theo con mắt nhìn, khi thấy liền thọ vui. Rừng cây, sông suối, cành báu, ao sen, chim thú, hoa sen ấy gồm đủ loại màu và mùi thơm, đủ loại hình dạng rất xinh đẹp, tô điểm cho núi Thường lạc man. Nơi nơi đều có chư Thiên và Thiên nữ cõi hư không đi lên núi Thường lạc man và dạo khắp núi ấy. Tất cả đều thấy núi đẹp đẽ hơn cả ý nghĩ này có ánh sáng đủ màu. Thấy như vậy Thiên chúng liền tham đắm, đều muốn lên núi cùng với chúng Thiên nữ ca năm loại âm nhạc, thọ hưởng hoan lạc của năm dục, đó là kết quả của việc siêng làm việc lành, thích tu tập tạo nhiều nghiệp thiện đáng ưa, giữ gìn báu lành giới luật, là kết quả mà bậc Thánh ưa thích. Thọ hưởng thú vui như vậy, tất cả đều muốn lên núi Thường lạc man. Lúc họ sắp đến núi, có chim Thật ngữ hát kệ:

*Vui thú của nghiệp lành
Trôi mau như sông này
Kẻ ngu không hay biết
Bị lòng tham lừa dối.
Giống như là lúc sinh
Chết đến cũng như vậy
Do mê muội buông lung
Trời si không hay biết.
Người ngu vì vô trí
Không biết mạng đã hết
Nên bị mất nghiệp lành
Cũng chưa hết tham ái.
Chúng sinh không lìa ái
Trôi lăn trong các cõi
Chúng sinh si ái ấy
Không biết thiện, bất thiện.
Quả lành rất đáng ưa
Khiến trời hưởng dục lạc
Tạo điều bất thiện ấy
Ở đường ác khổ cực.
Ai bỏ thiện và ác
Lại xa lìa các lối
Liền đến chỗ bất thoái
Nơi không sinh, không tử.
Thú vui ấy giải thoát
Dục lạc không giải thoát
Dạ-ma và trời khác
Hết nghiệp được siêu thoát.
Vô thường thì không dừng
Thường chính là bậc nhất
Tìm vui trong các cõi
Thoái đọa không thể vui.*

Sau khi nghe chim Thật ngữ nói như vậy, trong Thiên chúng, vị nào không quá phóng dật thì vị trời ấy liền nghe và ghi nhận. Còn vị nào phóng dật, do lỗi ấy nên

không nghe và tiếp tục tham đắm trần cảnh. Vị trời phóng dật ấy không ghi nhận một chút gì từ lời nói của chim trời, dù lời nói của chim ấy thật là lợi ích.

Với tâm vui vẻ, Thiên chúng ấy đến núi thứ nhất và bay lên đỉnh núi. Trên núi có cung điện, họ ngồi trong cung điện như đã nói ở trước. Ngọn thứ nhất ấy tên là núi Phổ kiến. Ngọn núi này là ngọn cao nhất trong một ngàn ngọn núi. Vì vậy núi ấy có tên là Phổ kiến. Thiên chúng cùng với Thiên nữ lên đỉnh ngọn núi ấy ca múa đủ loại âm nhạc để vui chơi. Có nhiều Thiên chúng và Thiên nữ lên ngọn núi ấy thấy vô lượng màu sắc do nghiệp lành hóa ra. Có ao nước quang minh, ao nước quang minh ấy có chứa nước rất đáng ưa. Nước này trong sạch, bên trong có cá vàng khiến người thấy sinh vui. Trong ao có sóng nổi cuộn cuộn, có các đàn chim như: ngỗng, uyên ương, vịt... Các loại chim này có tiếng hót rất hay và chúng ở rất nhiều trong ao nước. Ao nước ấy có nhiều hoa sen, hoa câu-bà-la-da, hoa câu-vật-đầu, hoa ny-na-đà, hoa ca-trá-ma-la. Những hoa này phủ khắp ao nước. Có nhiều loại ong phát ra đủ thứ tiếng. Lại có nhiều hoa Mạn-đà-la, có nhiều vàng và châu báu xen lẫn nhau, ao nước ấy trong sạch. Trong ao nước xinh đẹp ấy lại có hoa sen tên là mộc man, có trăm ngàn cánh, trong mỗi cánh lại mọc ra vô lượng cánh. Có cánh sen màu châu báu xanh, có cánh màu pha lê, có cánh màu hoàng kim, có cánh màu bạc, có cánh màu xa cừ, có cánh hoa sen bằng ca-kê-đàn-na, có cánh bằng kim cương. Chúng có mùi rất thơm và trong lành. Trong những cánh sen có màu khác nhau này đều có đài sen, ánh sáng của nó có màu mặt trời mới mọc. Các loại đài sen ấy có vô lượng màu. Cánh sen có vô lượng màu mọc khắp ao, đó là xanh, vàng, đỏ, trắng, đen, đài sen có màu trắng và đỏ, nó có mùi thơm dễ chịu đầy khắp một vùng.

Bấy giờ, Thiên chúng từ hư không bay xuống, hưởng đến ao quang minh rồi vào trong ao. Ao có chim vàng. Chư Thiên đã vào ao, có vị ở trên lưng chim, có vị ở trên đài sen, cùng nhiều Thiên nữ nô đùa, thọ lạc. Có vị ở trên hoa sen câu-bà-la-da, lại có vị khác ở trong nước, có vị ở trên lưng ngỗng, vào trong nước mà vui chơi. Có vị vui chơi với Thiên nữ ở trên đất liền. Họ đều có đầy đủ năm dục, vui cười với nhau, nô đùa thọ vui. Có vị vui chơi với Thiên nữ ở nơi khác trong cung điện và cùng nhau uống thứ rượu của cõi trời không gây ra nạn say sưa. Công đức vui trong hiện tại là: sắc, thanh, hương, vị, xúc đều đầy đủ. Chư Thiên ấy có vị dùng chén bằng châu báu để uống rượu. Đó là các loại chén làm bằng châu báu xanh, bạc, vàng, Tỳ-lưu-ly, màu hoa sen và pha lê. Có vị cùng với Thiên nữ uống rượu bằng cánh sen vàng. Có vị dùng cành sen uống rượu nhưng không làm hư hoa sen và cùng nhau ca ngâm vui vẻ, thích thú. Có vị trời thọ hưởng thức ăn cam lồ đầy đủ sắc, hương, vị, xúc. Mỗi vị đều cùng quyến thuộc của mình thọ hưởng đủ loại thú vui khác nhau. Có vị ở nơi khác cùng các Thiên nữ ca múa đủ năm loại âm nhạc, đi chơi xung quanh ao quang minh. Có vị cùng theo Thiên nữ đi chơi ở trong nước mà mùi vị thay đổi theo ý nghĩ của chư Thiên. Nếu vị trời nào muốn khiến sắc, thanh, hương, vị, xúc của nước này hoặc lạnh, hoặc ấm thì nhờ nghiệp lành nên đều được như ý. Quả báo của nghiệp thiện và bất thiện là như vậy, không có tác giả.

Lại nữa, nếu vị trời ấy nghĩ như vậy: “Nước này là rượu, ta có thể uống”. Ngay lập tức nước ấy biến thành rượu cõi trời có đầy đủ sắc, hương, vị, xúc không gây lỗi say sưa. Chư Thiên uống rượu ấy vào, do nghiệp lành, thú vui thù thắng tăng thêm, tâm sinh vui vẻ. Như vậy, do nghiệp của mình, chư Thiên ấy thọ hưởng thú vui do nghiệp mình tạo ra. Tất cả nghiệp lành không mất. Lưới nghiệp là thành phần chủ yếu tạo ra thân người, nhưng vì vui chơi đủ kiểu ở trong ba cõi, kẻ phàm phu ngu si không hay không biết.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Chim Thật ngữ nói kệ cho chư Thiên thọ hưởng thú vui đầy đủ năm thứ dục ở trong cõi trời ấy:

*Như dầu hết, đèn tắt
Thân mạng cũng như vậy
Do nghiệp cũ đã hết
Phải lìa bỏ cõi trời.
Như khi vách bị hư
Tranh trên vách cũng mất
Do nghiệp hết như vậy
Thú vui cũng không còn.
Chư Thiên ở cõi trời
Hết phước liền thoái đọa
Hết thấy pháp vô thường
Chúng sinh đều tan rã.
Đều vô thường không định
Mạng ngắn ngủi không lâu
Sức thần chết rất mạnh
Vậy mà trời không biết.*

Chim Thật ngữ ấy làm lợi ích cho Thiên chúng. Do nghiệp lành của chư Thiên ấy nên chim đó đã nói như vậy. Nếu vị nào trong số chư Thiên ấy chưa buông lung trong thời gian quá lâu thì khi nghe lời chim dạy, chỉ trong chốc lát liền tư duy chân chánh. Còn nếu vị nào phóng dật thì cũng như không nghe vì loạn tâm. Tuy nghe nhưng không ghi nhận.

Chư Thiên ấy thọ hưởng thú vui nơi cảnh giới trong thời gian lâu dài rồi họ đều cùng các vật mà mình đang cõi hưởng lên đỉnh núi ấy, cùng các Thiên nữ bay lên đứng trên hư không.

Lại thấy nơi khác có vô lượng núi, đủ loại hình tướng, trong tất cả núi, núi Thường lạc man là cao nhất. Lại có hai núi nữa là Bình đẳng tụ và Phổ kiến. Ba ngọn núi này cao lớn nhất ở cõi trời Dạ-ma. Thiên chúng quan sát núi như vậy, ánh sáng núi này chiếu khắp cõi trời ấy. Thiên chúng thấy rồi liền lên núi Thường lạc man. Lên rồi liền thấy đủ loại cây báu xen lẫn nhau như là cây vàng, bạc, Tỳ-lưu-ly tạo trang nghiêm cho núi ấy. Rễ, thân, cành, lá của cây ấy đều bằng bảy báu rất xinh đẹp. Rễ và thân cây ấy được trang sức bằng bảy báu. Các đoạn cây đều lần lượt làm bằng các châu báu khác nhau như là Tỳ-lưu-ly, châu báu màu hoa sen, bạc, vàng, pha lê, xa cừ, ca-kê-đàn-na. Từng đoạn của cây này đều được trang sức khác nhau, từ gốc, thân cho đến lá tất cả đều được trang nghiêm bằng bảy báu. Cách cây ấy không xa lại có cung điện báu hiện ra rõ ràng, có cùng một màu như ánh sáng mặt trời ở thế gian. Để vui chơi, Thiên chúng hưởng đến tòa nhà đó. Số tòa nhà ấy gồm có mười, một trăm, một ngàn. Những tòa nhà như vậy có ở cõi trời ấy theo sự suy lường của tâm, sự suy nghĩ và sự tạo tác của ý nghĩ. Gần tòa nhà ấy có ao sen, số lượng ao sen nhiều ít cũng như tòa nhà ấy và mỗi mỗi tuần tự được trang hoàng bằng bảy báu. Ở nơi ấy có những con chim đi ở ba nơi: đi trên nước, đi trên cạn, đi trên cây. Những loại đi trên nước là uyên ương, nê-lô-bàn, đại hồ lô, ngỗng, vịt, ma-cưu-la. Những loại đi trên đất liền ở trên đỉnh núi ấy phát ra âm thanh điệu dàng, chúng có tên là Nhị chi, Âm thanh hoan hỷ, Nhất thiết nhẫn, Nhất thiết điều thanh, Tất cả thời thường thọ vui, âm thanh của chúng là âm thanh hay nhất trong các âm

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

thanh nơi cõi trời. Những loại đi trên cây là chim câu-sí-la, mạng mạng, khổng tước, anh vũ, phổ nhân, bất tuần nhân, phổ hạnh, thật ngữ, tri thời, ở trong loài người chỉ có một nửa loại chim đó, ở cõi trời ấy thì có đủ. Ở tại cõi trời có vô lượng các con chim như vậy, phát ra đủ loại âm thanh. Ba loại chim ở cõi trời này phát ra âm thanh vi diệu.

Lại nữa, trên đỉnh núi Thường lạc man còn có chim bay trên hư không, thân bằng bảy báu. Nếu chư Thiên sống phóng dật, khi bị phóng dật hủy hoại, con chim ấy nói kệ quở trách:

*Phóng dật hủy hoại trời
Bị cảnh giới lừa dối
Bị tâm ái mê hoặc
Thần chết đã sắp đến.
Do tham đắm dục lạc
Không biết thiện, bất thiện
Tất cả chúng sinh ngu
Bị cảnh dục lừa dối.
Trôi lăn các cảnh giới
Gây ra đủ loại nghiệp
Bị các tâm sai khiến
Luân hồi trong năm đường.*

Do thấy các vị trời phóng dật sống buông lung, con chim ấy đã nói bài kệ để quở trách họ, giống như cha mẹ dạy dỗ các con. Nhưng chư Thiên ấy tuy nghe lời này mà không ghi nhớ, giữ gìn, vẫn thọ hưởng dục lạc như cũ, vui chơi, ca múa cho đến khi tất cả nghiệp lành đều hết và sau đó thoái đọa khỏi cõi trời ấy. Khi thoái đọa khỏi cõi trời rồi, theo nghiệp của mình, họ sẽ đọa vào địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh. Nếu nhờ nghiệp còn sót lại, họ sinh trong nhân loại, ở nơi tương ứng với nghiệp, sinh vào nơi vui sướng, giàu có bậc nhất, có tâm ý thù thắng, tâm thường hoan hỷ, ở các cõi nước tốt đẹp thịnh vượng, ở châu Già-na-na, nước Sư tử, sinh ở nơi an lạc, giàu có trong gia đình trưởng giả.

Hết phần Quảng bác hành thứ bảy.

M

Lại nữa, Tỳ-kheo ấy biết quả báo của nghiệp, quán vùng đất thuộc cõi trời Dạ-ma. Do thấy, nghe, biết, vị ấy thấy cõi này còn có nơi tên Thành tựu. Do nghiệp gì chúng sinh sinh vào nơi ấy? Họ thấy có người tin Phật Thế Tôn, giữ giới với tâm thiện, không giết, không trộm như đã nói ở trước, lại xả bỏ việc tà dâm, tâm không nghĩ về việc hành dâm cùng với phụ nữ mà trước đây mình đã từng làm. Thiện nam ấy trì giới như vậy, đem ý lành huân tập vào tâm, khi chết sinh vào vùng đất Thành tựu, thuộc cõi trời Dạ-ma. Sinh nơi ấy rồi, họ được quả báo tương ứng với nghiệp của mình. Đó là vườn cây, ao sen, có đủ loại chim có tiếng hót rất hay. Họ được các Thiên nữ xinh đẹp vây quanh. Sinh ở nơi cõi trời vui vẻ như vậy, đầy đủ năm loại âm nhạc, vui chơi đủ cách, không thể ví dụ. Họ thọ hưởng dục lạc về sắc, thanh, hương, vị, xúc thù thắng vi diệu. Ví như ao nước có năm ngòi nước chứa đầy nước ở tại bờ ao, nước từ ngòi ấy chảy vào ao không bị ngăn ngại, năm căn đắm nhiễm năm trần, thân ấy thường chạy theo năm chỗ không biết chán, không biết đủ. Ví như năm chỗ ấy đều có lửa thiêu đốt tất cả. Nếu đặt củi khô vào và có gió thổi sẽ cháy rộng thêm. Cũng như vậy, năm căn tham đắm như

ngọn lửa cháy mạnh lên. Lòng khát ái của căn này cũng tăng lên như lửa. Sự nhớ tưởng là gió thổi, sự quan sát không chân chánh là ngọn lửa, cảnh giới là củi khô làm năm căn bốc cháy. Lửa năm căn này có được củi cảnh giới nên các căn bị bùng cháy cũng như con thiêu thân bay vào lửa bị thiêu đốt. Cũng vậy, nếu ai vào trong ngọn lửa tham ái cảnh giới thì sẽ bị thiêu. Tất cả sự đắm nhiễm đều như con thiêu thân không hay, không biết. Như con thiêu thân ấy bị lửa đốt, tất cả chư Thiên đều rơi vào năm cảnh giới, cùng Thiên nữ đi trong vườn cây, từ ao sen này đến ao sen khác, từ chỗ có thức ăn ngon này đến chỗ có thức ăn ngon khác, từ nơi uống rượu này đến nơi uống rượu khác, từ nơi có âm nhạc hay này đến nơi có âm nhạc hay khác, ngửi hương hoa ở vườn hoa này rồi lại đến vườn hoa khác thơm hơn, từ rừng cây này đến rừng cây khác, nhìn rừng vui mắt này rồi lại đến rừng vui mắt khác, như vậy họ vào trong ngọn lửa cảnh giới ở khắp nơi.

Núi ấy giống như là đang hoạt động. Chư Thiên thấy nó giống như một con vật có mạng sống. Chư Thiên ấy nhìn núi như vậy. Như vậy, như vậy họ nhìn khắp nơi như lửa được dầu thì cháy phừng phực. Ở nơi ấy, Thiên tử mới sinh thấy vô lượng nơi được trang điểm bằng bảy báu này nên rất ưa thích và thấy ở đó có vô lượng Thiên nữ. Thiên nữ ấy rất nhiều. Tất cả mọi chỗ đều có nhiều Thiên nữ, trang sức đủ kiểu và Thiên chúng cũng vậy. Họ ca múa, nô đùa, cùng nhau hoan lạc, thọ hưởng năm loại âm nhạc, du ngoạn thọ lạc. Vị trời thấp kém thì số lượng Thiên nữ xinh đẹp vây quanh chỉ có một vạn. Nhiều phước hơn một tí thì số đó là ba vạn hai ngàn, kế đến là bốn vạn, kế đến là năm vạn. Lần lượt như vậy cho đến trăm ngàn Thiên nữ. Khi ấy, các Thiên nữ này cùng với các Thiên tử yêu thương lẫn nhau không sinh nhàm chán. Tất cả Thiên nữ đều tin chắc rằng Thiên tử yêu mình. Chư Thiên ấy ưa thích dục lạc, không biết chán đủ, như lửa gặp dầu thì cháy bùng lên.

Các vị trời sống buông lung ấy cùng với các Thiên nữ đáng yêu thọ hưởng dục lạc ở trong vườn, rừng cây, ao sen, sông suối. Lần lượt như vậy, về sau họ lại cùng Thiên nữ vào rừng ngỗng. Rừng này ngay cả ở cõi trời ấy còn hiếm có huống chi là ở nơi khác. Khu rừng ấy được trang trí bằng ngỗng. Ngỗng đó có con cánh bằng bạc, có con cánh bằng vàng, chân bằng châu báu hoa sen. Lại có con ngỗng khác mỏ bằng châu báu hoa sen, bụng bằng châu báu vàng. Có con ngỗng thân bằng vàng, lưng bằng bạc, chân bằng châu báu thù thắng ca-kê-đàn-na, mỏ cũng bằng ca-kê-đàn-na.

Lại có con ngỗng khác lưng bằng pha lê, hông bằng xa cừ, bụng bằng châu báu xanh, chân bằng vàng. Lại có con ngỗng khác thân bằng bảy báu. Có con ngỗng thân thuần một màu là sắc bạc hoặc màu pha lê. Có con thuần một màu vàng kim, có con màu xa cừ, có con màu châu báu xanh, lại có con ngỗng khác có màu rất xanh. Lại có con ngỗng khác màu châu báu thù thắng ca-kê-đàn-na, chúng giống như một bức họa bằng nghiệp của tâm. Họ thọ hưởng thú vui như vậy. Các con ngỗng này lại cùng các con ngỗng mái xinh đẹp dịu dàng đi chơi khắp nơi, hoặc ở trong ao, hoặc ở trong rừng hoa sen, hoặc trong sông, núi, hoặc ở trong rừng hoa sen trên đất bằng, hoặc ở trên đất mềm mịn có đủ loại hoa. Chúng cùng các con ngỗng mái thọ hưởng dục như vậy.

Bấy giờ chư Thiên vào rừng ngỗng ấy, có nhiều Thiên nữ trang điểm đủ cách đi theo. Chư Thiên cùng Thiên nữ vui chơi thọ hưởng hoan lạc. Thấy ngỗng rồi, chư Thiên ấy sinh tâm thán phục, càng thêm vui vẻ, đảo mắt nhìn khắp khu rừng thù thắng này. Các Thiên nữ ấy thuận theo tâm ý vui vẻ của chư Thiên mà nói:

–Thiên tử nên biết! Đây là rừng ngỗng rất đáng ưa thích với đủ loại cây báu, ánh sáng kỳ diệu, đủ loại châu báu, đầy đủ các công đức hy hữu, đủ loại hoa sen, vô lượng

ngọn núi xinh đẹp, đủ loại hoa không thể kể hết và ao sen trang trí rừng cây. Trong rừng ấy có vua ngỗng Thiên Thời. Ngỗng như vua trời Mâu-tu-lâu-đà sống tại cõi trời đó. Ngỗng Thiên Thời đó chính là vua của tất cả loài ngỗng sống ở khu rừng ấy, vui chơi thọ hưởng dục lạc ở trong ao rộng rãi. Thiên vương Dạ-ma Mâu-tu-lâu-đà thường đến chỗ ngỗng chúa này cùng với ngỗng chúa vui chơi đủ cách. Vui chơi với ngỗng chúa đem lại lạc thú nhiều hơn hẳn so với việc vui chơi cùng tất cả chư Thiên khác. Vui chơi với tất cả các vị Thiên tử khác đều không vui bằng chơi với ngỗng chúa.

Các Thiên tử hỏi:

– Vì lý do gì vua trời Dạ-ma thường vui chơi với ngỗng chúa Thiên thời?

Thiên nữ đáp:

– Nguyên nhân này tất cả Thiên chúng đều không biết. Thưa Thiên tử, tôi nghĩ: Nay ta hãy đi đến chỗ ngỗng chúa Thiên Thời, vào trong rừng ấy rồi đến ao, quan sát kỹ lưỡng khu rừng, gặp Thiên vương Mâu-tu-lâu-đà và ngỗng chúa:

Nghe Thiên nữ thưa như vậy, các vị Thiên mới sinh ấy nói:

– Chúng ta hãy cùng đến gặp ngỗng chúa ấy và Thiên vương Mâu-tu-lâu-đà:

Bấy giờ, các Thiên nữ và các vị Thiên mới sinh hưởng đến chỗ ngỗng chúa trong ao nước giữa rừng. Chưa đến chỗ ngỗng ở, họ đã thấy đủ loại rừng cây kỳ diệu của cõi trời, có nhiều đàn chim, thú, có đủ loại chim, thú nhiều màu sắc, chim trống cùng chim mái, thú đực cùng thú cái, chúng ăn đủ loại rễ cây, trái cây cõi trời khác nhau theo nhu cầu. Chúng đều có thân bằng bảy báu trang nghiêm thù thắng vi diệu. Ở giữa có đất bằng, chim, thú ấy ở trong rừng cây, ở trong hang, hoặc ở nơi bằng phẳng, hoặc ở bờ sông, hoặc bờ ao sen, hoặc ở trong ao, hoặc trong hang núi, đi chơi thành từng đàn hoặc phát ra tiếng kêu.

Thấy cảnh đó rồi, chư Thiên mới sinh ấy rất vui vẻ, sinh tâm thán phục về việc chưa từng có, mắt lay động. Các Thiên nữ vây quanh họ, ca ngâm. Họ vui chơi như vậy và đi vào rừng ngỗng.

Lại nữa, một nơi khác thấy có đàn khổng tước ở trong vườn. Các chim khổng tước có con nghênh cổ, có con đang cọ xát cổ vào nhau. Chúng vui chơi đủ kiểu ở nơi trống trải. Lại có chim khổng tước thân bằng bảy báu, đi chơi ở chỗ kín đáo trong rừng tối, có con đi chơi trong bông cây. Đủ loại khổng tước tương ứng với cõi trời như vậy.

Thấy như vậy rồi, Thiên tử mới sinh cùng các Thiên nữ muốn vào rừng ngỗng, có nhiều đến vô lượng trăm ngàn ức các Thiên nữ ở trong rừng ngỗng.

Lại thấy rừng khác rất đáng ưa, rừng đó có sông, nước trong bạc nhất. Khắp hai bên bờ sông có nhiều chư Thiên và Thiên nữ, nước bảy công đức đầy ngập ao ấy. Các sông đó tên là sông Dục, Tịch tịnh thủy, Hoan hỷ, Tửu lưu, Bồ đào tửu, Tùy xứng, Nhất thiết niệm, Diệu âm thanh, Khả ái lạc.

Trong rừng ấy có sông như vậy chảy. Các con chim sống ở trên bờ sông, uống nước lạnh rồi mới nói kệ:

*Chớ để nghiệp thiện hết
Phải thường tạo nghiệp mới
Do nghiệp thiện đã hết
Thoái đọa khỏi cõi trời.
Người nào tạo nghiệp mới
Ba cõi, ba thời sinh
Tạo thêm khi chửa hết*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Thì không đọa đường ác.
Ai lo cho tương lai
Không tham đắm hiện tại
Không tiếc nuối quá khứ
Sẽ giải thoát không lâu.
Nếu tâm không lay động
Khổ vui không chuyển tâm
Người trí ấy xả thân
Liên được vui nơi khác.
Nếu hưởng hết nghiệp cũ
Mà không tạo nghiệp mới
Nghiệp cũ hưởng hết rồi
Người ngu chết mới biết.
Vị trời nào tâm si
Hưởng thú vui cảnh giới
Nếu siêng tạo công đức
Không bị dục dẫn dắt.
Nếu có được cái thân
Đầy tai họa như vậy
Mà không tham dục lạc
Thì là người trí tuệ.
Ai không bị dục lôi
Sợ lỗi, không tham đắm
Lại sợ con đường ác
Tức là người mạnh mẽ.
Nếu tâm tham dục lạc
Mà không sợ đường ác
Người tham dục lạc này
Do ái nên thoái thất.
Tham đắm các dục lạc
Được rồi, tâm vui vẻ
Không nỗ lực tu tập
Về sau đọa đường ác.
Như chớp, như bóng nắng
Như thành Càn-thát-bà
Dục ác độc như vậy
Đối gạt hết tất cả.*

Các chim trên bờ ấy vì thấy các vị trời mới sinh sống phóng dật nên đã nói kệ như vậy. Các vị trời mới sinh do say đắm dục lạc nên tuy nghe mà không ghi nhận. Khi ấy, nghe chim Thật ngữ nói xong, chư Thiên đã không ghi nhận lại vào trong rừng ngỗng thọ hưởng vô lượng thú vui theo cảnh giới. Do mới tham đắm dục lạc, do rừng ngỗng thù thắng nên chư Thiên tuy nghe mà không ghi nhận. Rừng ngỗng này do cành lá đan kín nên không thể biết được thật và không thật. Trong rừng ngỗng ấy thấy có cây bằng châu báu, từ xa ta thấy ánh sáng rất sáng, lại có trăm ngàn ánh sáng rất sáng tỏa khắp xứ ấy. Chư Thiên ở đây còn không thể thấy ánh sáng ấy huống gì là chư Thiên ở các cõi trời

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

dưới, như: trời Tam thập tam, trời Tứ Thiên vương làm sao thấy được. Rừng cây bằng châu báu ở cõi trời ấy có ánh sáng như vậy. Vị trời nào phát khởi lòng ham muốn châu báu ấy sẽ biến thành nhà cửa bay trong hư không, bên trong khối châu báu có chỗ trống, chư Thiên ngồi trong đó, bay trên hư không vui chơi thọ hưởng dục lạc. Do nghiệp lành của họ nên hạt châu biến thành nhà cửa bay trong hư không. Ở trong khối châu báu như vậy, có vườn cây và ao sen cõi trời, có đủ loại cây, từng phần từng phần, ở vùng núi ấy có nhiều ngọn núi, có rất nhiều tiếng chim hót. Chư Thiên ở trong hư không nghe âm thanh ấy để vui tai. Họ thọ hưởng tất cả công đức nơi dục lạc, vui chơi thọ hưởng hoan lạc.

